

Αρ. Αδείας
01-1323

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΝΟΥΝΙΟΤΡΟΤ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α΄ 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 566 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΡΩΜΗ

Ἄγνοια Παύλου

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀθεράπευτος νοσταλγὸς τοῦ Παύλου, θεωρεῖ ὄχι ἀπλῶς μεγάλο ἁμάρτημα τὴν ἄγνοια τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ βασική αἰτία τοῦ ποικιλόμορφου κακοῦ. Ἄνω - κάτω ἔγινε ὁ κόσμος. Θηρία ἔγιναν οἱ ἄνθρωποι. Τίς αἰρέσεις καὶ τίς πλάνες ἀκολουθοῦν, καὶ ὄχι τὴν ἀλήθεια. Αἰτία; Ἡ περιφρόνησις τῆς Γραφῆς, ἡ μὴ καθημερινή μελέτη τῆς Γραφῆς, ἡ ἄγνοια τῆς Γραφῆς (Ε.Π.Ε. 16β,306).

Ὁ πόνος τοῦ ἁγίου Πατρός γίνεται μεγαλύτερος καὶ ἐντονώτερος, ὅταν ἀναφέρεται στό πρόσωπο καὶ τίς Ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Δίκαια ὠνομάστηκε ὁ Χρυσόστομος «στόμα τοῦ Παύλου».

Πολλές φορές τόν εὑρισκαν οἱ συνεργάτες του νά κουβεντιάζη μέ τό διδάσκαλό του, τόν Παῦλο. Καί τόσο πολύ θεωροῦσε ἀπαραίτητη τὴν καθημερινή κοινωνία μέ τόν Παῦλο, διά μέσου κυρίως τῶν Ἐπιστολῶν του, ὥστε χρησιμοποιοῖ τό ρῆμα «ἀλγῶ», «πονῶ» γιά ὅσους ἀρνοῦνται συστηματικά αὐτή τὴν κοινωνία, αὐτή τὴ μοναδική γιά τὴ σωτηρία εὐλογία τοῦ Θεοῦ. «Ἀλγῶ καὶ ὀδυῶμαι, ὅτι τόν ἄνδρα τοῦτον οὐχ ἅπαντες ἴσασι, ὥσπερ εἶδέναι χρή, ἀλλ' οὕτω τινές αὐτόν ἀγνοοῦσιν, ὡς μηδέ τῶν ἐπιστολῶν τόν ἀριθμόν εἶδέναι σαφῶς» (Ε.Π.Ε. 16β,304). Μετά φρασῖς: Θλίβομαι καὶ πονῶ δυνατά, διότι πολλοὶ δέν γνωρίζουν τόν ἄνδρα, πού ὀνομάζεται Παῦλος. Τόσο πολύ μερικοὶ τόν ἀγνοοῦν, ὥστε οὔτε τόν ἀριθμό τῶν ἐπιστολῶν του δέν γνωρίζουν. Κι αὐτό συμβαίνει ὄχι ἀπό ἀμάθεια, ἀλλὰ διότι δέν θέλουν ν' ἀσχολοῦνται συνέχεια μέ τό μακάριο Παῦλο.

● Ἄνθρωπος μέ ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία μπορεῖ νά μὴ πονᾷ, σάν βλέπη τοῦς γύρω του νά κλείνουν τὰ μάτια στόν ἥλιο, νά περιφρονοῦν τόν καλύτερο ἰατρό καὶ τὰ φάρμακά του, νά βαδίζουν πρὸς τό γκρεμό;

● Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔλαμψε καὶ λάμπει μέσα στήν Ἐκκλησία, ὅπως ὁ ἥλιος. Περισσότερο ἀπό ὄλα τὰ ἄλλα ἀστέρια τοῦ πνευματικοῦ στερεώματος.

«Διανοίξωμεν τούς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν λαμπηδόνα τῶν ἀποστολικῶν ρημάτων καὶ γάρ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐλαμψεν ἡ τούτου γλῶττα, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἐπλεονέκτησε τῷ τῆς διδασκαλίας λόγῳ· ἐπειδὴ γάρ περισσότερον αὐτῶν ἐκοπίασε, πολλὴν καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος ἐπεσπασατο χάριν» (Ε.Π.Ε. 16β,306). Μετάφρασις: Ἄς ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας μπροστά στήν ἀκτινοβολία τῶν ἀποστολικῶν λόγων. Διότι ἀληθινά ἡ γλῶσσα τοῦ Παύλου ἐλαμψε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μὲ τὸ λόγο τῆς διδασκαλίας του φανερώθηκε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὄλους. Ἐπειδὴ μόχθησε περισσότερο ἀπ' αὐτούς, ἀπέσπασε πολλή καὶ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

● Ὁ Παῦλος εἶναι ὁ θεραπευτὴς τῆς ἀγάπης. Τὰ λόγια του φάρμακο σωτηρίας. Καὶ ὅπως ὁ σοφὸς καὶ στοργικὸς γιατρός συστηματικὰ καὶ σταδιακὰ προσφέρει τὴν ἀγωγή καὶ τὰ φάρμακα, ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος. Ἄλλοτε ἀγγίζει μὲ στοργὴ καὶ συμπάθεια καὶ ἐπιείκεια τίς ψυχές, ἄλλοτε σάν νά προχωρῆ σέ δυναμικὴ ἐπέμβασι. Πάντοτε ὁμως ὠφέλιμος καὶ σωτηριώδης (Ε.Π.Ε. 16β, 312).

● Ἡ ἀγάπη ἔκανε τὸν ἀπ. Παῦλο νά μὴ σταματᾷ καθόλου. Ἐνα πτηνὸ τοῦ οὐρανοῦ, χωρὶς στάσι, χωρὶς ἀνάπαυλα. «Καὶ τοῦτο μάλιστα ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῆς τοῦ Παύλου ψυχῆς, ὅς καθάπερ πτηνὸς τις ὑπὸ τῆς ἀγάπης γενόμενος, ἀπαντας περιῆει συνεχῶς, οὐδαμοῦ μένων οὐδέ ἰστάμενος» (Ε.Π.Ε. 16β,314). Μετάφρασις: Αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν μπορεῖ κανεὶς νά θαυμάσῃ στήν ψυχὴ τοῦ Παύλου: Πετοῦσε ἀπὸ τὴν πολλή του ἀγάπη σάν οὐράνιο πτηνὸ, περιφερόταν παντοῦ, σέ ὄλους, χωρὶς νά στέκεται πουθενά.

Νά συγκρίνουμε τὸν ἑαυτὸ μας μὲ τὸν Παῦλο;

● Ἐκεῖνος ἔτρεχε παντοῦ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ· ἐμεῖς μόνο γιὰ προσωπικὸ τουρισμὸ τρέχουμε.

● Ἐκεῖνος χιλιάδες ἀνθρώπους ὠδήγησε στήν πίστι· ἐμεῖς οὔτε σέ εἴκοσι ἀνθρώπους δέν ἔχουμε μιλήσει γιὰ τὸ Χρι-

στό, οὔτε μιὰ ψυχὴ δέν ἔχουμε ὠδηγήσει στὴ μετάνοια καὶ τὴ σωτηρία.

● Ἐκεῖνος ὄλο τὸ χρόνο τῆς ζωῆς του τὸν πρόσφερε στήν ἀγία ἀγάπη· ἐμεῖς οὔτε μιὰ ὥρα τὴν ἐβδομάδα δέν διαθέτουμε γιὰ ἔργα ἀγάπης καὶ ἱεραποστολῆς.

● Ἐκεῖνος φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ οὐρανοῦ· ἐμεῖς παραμένουμε προσκολλημένοι στὰ ὑλικά, στὰ γήινα, στὰ ἀμαρτωλά. Καμμιά δικαιολογία δέν ἔχουμε. Μία ἡ αἰτία τῆς δικῆς μας ὑποτονίας: Ἡ ραθυμία καὶ ἡ ἀδιαφορία.

Τὸ σπουδαιότερο θέμα

Ἡ ἀγάπη τοῦ Παύλου ἐξακολουθεῖ νά προσφέρεται. Καὶ σήμερα εἶναι Ἄποστολος τῶν ἐθνῶν, ἀφοῦ καὶ σήμερα σ' ὄλες τίς γλῶσσες ἀπευθύνει τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας μὲ τίς θεόπνευστες Ἐπιστολές του. Καὶ σήμερα κατέχει πρωτεύουσα θέσι στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, Ἐκεῖνος, πού Ἐπιστολὴ σπουδαία ἀπέστειλε στήν πρωτεύουσα τοῦ τότε κόσμου, στήν κοσμοκράτειρα Ρώμη.

Πρωτεύουσα ἡ Ρώμη. Πρωτεύων καὶ τὸ θέμα, πού θίγει στήν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή.

Γιὰ δύο λόγους ἡ Ρώμη σημαδεύτηκε ἀπὸ τὸν Παῦλο.

■ Ὁ ἔνας: Ἡ Ρώμη δέχτηκε τὴν Ἐπιστολή, ὅπου ἀναπτύσσεται τὸ θέμα τῆς δικαιοσύνης, δηλαδή τῆς σωτηρίας. Ποιὸ ἄλλο εἶναι σοβαρότερο ἀπὸ αὐτό;

● Θεωρεῖ ὁ Παῦλος χρεωμένο τὸν ἑαυτὸ του. Χρωστᾷ σέ ὄλους. Χρωστᾷ νά τοὺς δώσῃ τὸ Χριστό, τὸ εὐαγγέλιο, τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως, τὴ σωτηρία.

Στὴ Ρώμη δέν εἶχε πάει ἀκόμη, μέχρι πού συνέταξε τὴν Ἐπιστολή. Ἐχει σκοπὸ ὁμως νά ταξιδίψῃ καὶ μέχρι τὴ Ρώμη. Ἐνα μέρος ἀπὸ τὸ χρέος του ξοφλάει μὲ τὴ γραπτή του παρουσία, μὲ τὴν περίφημη πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή. Ἐκεῖ διατυπώνει τὴν ἀπόφασί του νά ξοφλήσῃ τὸ χρέος τῆς ἀγάπης: «Ἐλλήσι τε καὶ βαρβάροις, σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί· οὕτω τὸ κατ' ἐμέ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ρώμῃ εὐαγγελίσασθαι» (Ρωμ. α' 14-15).

● Έκείνο, πού ώθει τον κάλαμό του στη σύναξη της Έπιστολής, είναι ή χάρις. «Διά την χάριν την δοθείσαν μοι υπό του Θεού» (Ρωμ. ιε' 15). Αύτή ή χάρις τον καθιστά λειτουργό τής σωτηρίας μέσα στα έθνη.

● Η προς Ρωμαίους Έπιστολή είναι ιερουργία του μυστηρίου τής σωτηρίας. Άν γενικά τό κήρυγμα του Εύαγγελίου είναι ιερουργία, ή προς Ρωμαίους Έπιστολή είναι ή ιερουργία τής καρδιάς του λόγου. Καρδιά του λόγου είναι ό περί δικαίωσης λόγος.

Άν όλα τά πράξουμε, αλλά τον τρόπο τής σωτηρίας μας δέν τον πιστέψουμε και δέν τον ζήσουμε, τί ώφεληθήκαμε; Ο Παύλος αισθάνεται αυτό τό μεγαλειώδη και μοναδικό ρόλο του: «Είς τό είναι με λειτουργόν Ίησου Χριστού εις τά έθνη, ιερουργούντα τό εύαγγέλιον του Θεού, ίνα γένηται ή προσφορά των έθνων εύπρόσδεκτος, ήγιασμένα έν Πνεύματι Άγιώ» (Ρωμ. ιε' 16).

Πόλις του μαρτυρίου του

■ Ο δεύτερος λόγος, πού ό Παύλος δέθηκε μέ τή Ρώμη: Αύτή ή μεγάλη πόλις θά ύποδεχθή τελικά όχι μόνο τό λόγο του Παύλου, γραπτό και προφορικό, αλλά και τό αίμα του Παύλου.

● Τό μαρτύριο είναι χάρισμα, ούράνια κλησι. Και όπως ή κλησις, για την είσοδό του στη χριστιανική πίστι, έγινε κατ' ευθειαν από τον ούρανό, μέ τό δραμα τής Δαμασκου, έτσι και ή κλησις για την έξοδό του από τή ζωή αύτή, ή κλησις για τό μαρτύριο, έγινε κατ' ευθειαν από τον ούρανό, μέ δραμα.

● Όταν για τελευταία φορά βρέθηκε στα Ίεροσόλυμα ό άπ. Παύλος, δικαζόμενος από τό Ίουδαϊκό συνέδριο, έλαβε τή δεύτερη κλησι για τή Ρώμη: «Θάρσει, Παύλε· ως γάρ διεμαρτύρω τά περί εμού εις Ίερουσαλήμ, ούτω σε δεί και εις Ρώμην μαρτυρήσαι» (Πράξ. κγ' 11).

● Η μιά πρωτεύουσα, ή θρησκευτική, ή Ίερουσαλήμ, θά τον στείλη στην άλλη

πρωτεύουσα, τήν πολιτική, τή Ρώμη, για να μαρτυρήσει εκεί.

● Άν στην Ταρσό είδε τό φώς του ήλιου, άν στη Δαμασκó είδε τό φώς του Χριστού, άν στην Άντιόχεια έπαιρνε τά μηνύματα για τίς ιεραποστολικές του έξορμήσεις, στη Ρώμη είδε τό τέρμα του άγώνα του. Η Ρώμη είναι ή πόλις του μαρτυρίου του Παύλου.

Οι χριστιανοί τής Ρώμης

Τά πόδια του μεγάλου Άποστόλου πατούσαν σ' ένα τόπο, άλλ' ό νους του πετούσε παντού. Ίδίως στη Ρώμη. Όχι τόσο διότι ήταν ή πρωτεύουσα του άπέραντου Ρωμαϊκού κράτους, αλλά διότι είχε μυστική πληροφορία, ότι ή άνατολή θά έλθη και στη δύσι. Είχε δέ και ειδικότερους λόγους ν' αγαπήη τους πρώτους χριστιανούς τής Ρώμης.

● Οί χριστιανοί τής Δύσεως, οί Παπικοί, έχουν καλλιεργήσει τό ιστορικό λάθος, ότι ή Ρώμη έχει σχέσι μέ τον άποστολο Πέτρο. Παρερμηνεύοντας δέ λόγους του Κυρίου προς τον Πέτρο, έφτασαν στο σημείο να θεωρούν άλάθητο τον Πάπα, ως διάδοχο του Πέτρου, και τό πρωτείο του Πάπα ως ιστορικό δεδομένο.

● Ένα ιστορικό ψέμα αναμίχθηκε μέ μιά έρμηνευτική διαστροφή και κατασκευάστηκε τό έωσφορικό πρωτείο, πού όχι μόνο απομάκρυνε τή Δύσι από τή Μία, Άγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία, αλλά και άποτελεί τήν πέτρα του σκανδάλου και για τυχόν καλοπροαίρετη προσπάθεια διαλόγου Άνατολής και Δύσεως, Όρθοδοξίας και Παπισμού.

● Η άλήθεια, όπως βγαίνει από τά κείμενα τής Καινής Διαθήκης, είναι, ότι ή έμφάνις των πρώτων χριστιανών τής Ρώμης πρέπει ν' αναζητηθή στην ήμερα τής Πεντηκοστής. Σημειώνουν οί Πράξεις των Άποστόλων, ότι άνάμεσα σ' εκείνους, πού άκουσαν και στη δική τους διάλεκτο «τά μεγαλεία του Θεού» από τό στόμα των Άποστόλων, ησαν «και οί έπιδημούντες Ρωμαίοι, Ίουδαίοι τε και προσήλυτοι» (Πράξ. β' 10).

Αυτοί οι Ρωμαίοι, πού ήσαν άλλοι Ίουδαίοι εκ καταγωγής και άλλοι έθνικοί (προσήλυτοι), όπωςδήποτε, γυρίζοντας στη Ρώμη, θά πήραν μαζί τους και τον καλύτερο θησαυρό, πού απέκτησαν εκείνη τή μοναδική Πεντηκοστή.

• Ο Παύλος, από τή στιγμή, πού μεταστράφηκε και έπιστρατεύτηκε στο Έυαγγέλιο, πρέπει νά είχε ιδιαίτερους δεσμούς μέ τους χριστιανούς τής Ρώμης.

• Ο ίδιος ήταν Ρωμαίος πολίτης (Πράξ. ιστ' 21. 27). Είχε, λοιπόν, ό λόγος του άπήχησι και ανάμεσα σ' εκείνους, πού άνηκαν στην ειδική αυτή τάξι.

• Πολλοί από τους χριστιανούς των τοπικών εκκλησιών, πού ιδρύονταν μέ τό πέρασμα και τήν πνοή του Παύλου, ήσαν μετακινούμενοι, και μάλιστα έμπορεύμενοι. Η Ρώμη ήταν τό κέντρο του κράτους και κέντρο διακινήσεως πολλών αγαθών. Αυτοί οι έμποροι, μαζί μέ τίς λοιπές συναλλαγές τους, μετέφεραν και τον άνεκτίμητο θησαυρό τής χριστιανικής πίστεως. Ήσαν οι καλοί έμποροι τής γνωστής παραβολής (Ματθ. ιδ' 45), πού βρήκαν τον καλό μαργαρίτη, τό Σωτήρα Χριστό, και Τόν μετέδιδαν και σε άλλους.

• Ο Πέτρος συνήθως άπηύθυνε τό λόγο του Έυαγγελίου σε Ιουδαϊκές παροικίες, και μετά τήν περίπτωση του Κορινθίου. Άλλωστε υπήρχε τρόπον τινά κάποια κατανομή του ιεραποστολικού έργου. Τά έθνη ήσαν κυρίως δικαιοδοσία του Παύλου και των συνεργών του. Οί τής περιτομής δικαιοδοσία του Πέτρου και άλλων άποστόλων. «Ήμείς εις τά έθνη, αυτοί δε εις τήν περιτομήν» (Γαλ. β' 9).

Ο Παύλος είχε ειδική άποστολή και για τους έθνικούς (ειδωολάτρες) τής Ρώμης, όπως φαίνεται στην προς Ρωμαίους: «Έλάβομεν χάριν και άποστολήν εις ύπακοήν πίστεως έν πᾶσι τοίς έθνεσιν υπέρ του όνόματος αυτού, έν οίς έστε και ύμείς κλητοί Ίησου Χριστού» (α' 5-6).

Ποιμαντική μέριμνα

Στό τέλος τής προς Ρωμαίους, καιτοι

δέν είχε ακόμη προσωπικά μεταβή στη Ρώμη, αναφέρει πλῆθος όνομάτων, άντρών και γυναικών, πού διέμεναν στη Ρώμη. Για πολλά από αυτά εκφράζεται και μέ κάποια ιδιαιτερότητα.

Αυτό φανερώνει, ότι ουσιαστικά ή Εκκλησία τής Ρώμης καθωδηγείτο από τον άπόστολο Παύλο. «Έφ' όσον ειμί έγώ έθνών άπόστολος, τήν διακονίαν μου δοξάζω» (Ρωμ. ια' 13).

Και ένα δείγμα τής ποιμαντικής μέριμνας του Παύλου για τήν τοπική Εκκλησία τής Ρώμης είναι και ή προς Ρωμαίους Έπιστολή.

• Άν, λοιπόν, σε κάποιον Άπόστολο θά έπρεπε νά χρεώσουμε τήν Εκκλησία τής Ρώμης, αυτός δέν θά ήταν ό Πέτρος, αλλά θά ήταν ό Παύλος.

Γιά μᾶς βέβαια τόσο ό Πέτρος, όσο και ό Παύλος άνήκουν στην καθόλου Εκκλησία. Και τήν προς Ρωμαίους Έπιστολή δέν τήν βλέπουμε σαν ένα προσωπικό γράμμα πνευματικού πατρός προς πνευματικά τέκνα, αλλά σαν τό θεόπνευστο εκείνο κείμενο, πού ό Θεός χάραξε διά του Παύλου, για νά είναι ξεκαθαρισμένο μιά για πάντα τό θέμα τής δικαιοσεως, τής σωτηρίας.

• Γράφοντας τήν περίφημη προς Ρωμαίους Έπιστολή του ό άπόστολ. Παύλος, εκφράζει τον διακαή πόθο νά έπισκεφθῆ και προσωπικά τή Ρώμη. «Έπιποθίαν έχω του έλθειν προς ύμᾶς από πολλών έτών» (Ρωμ. ιε' 23).

Τόν άξίωσε ό Κύριος νά βρεθῆ στη Ρώμη, δέσμιος και μάρτυρας. Και μίλησαν πολύ δυνατά οι άλυσίδες του Παύλου. Έδεσαν άρρηκτα τίς ψυχές των εκεί χριστιανών μέ τον Ίησου Χριστό.

• Αυτός ό Παύλος, ό μεγάλος διδάσκαλος και πατέρας, μᾶς έπισκέπεται και σήμερα. Τόν υποδεχόμαστε σε κάθε σελίδα, σε κάθε φράσι των θεοπνεύστων Έπιστολών του. Όποιος υποδέχεται τον Παύλο, τον Χριστό υποδέχεται στην καρδιά του και στο νοϋ του.

Διά του Παύλου στον Ίησου Χριστό τής σωτηρίας!

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

30 Ίουνίου - Σύναξις Δώδεκα Ἀποστόλων

Χριστομίμητοι οἱ Ἀπόστολοι

Ἔτοιμοι γιά τό θάνατο

Βλέποντας ὁ ἀπ. Παῦλος τόν κίνδυνο ἀλλοτριώσεως τοῦ πνεύματος τοῦ εὐαγγελίου, πού εἶναι πνεῦμα διακονικό καί θυσίας, ἀντιπαραθέτει τή ζωή τῶν ἀποστόλων.

Οἱ ἀπόστολοι, λέει, ἐξακολουθοῦν νά βρίσκωνται ἐκεῖ, πού τοὺς κάλεσε ὁ Θεός. «Ὁ Θεός ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν, ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καί ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις» (Α΄ Κορ. δ΄ 9).

• Οἱ ἀπόστολοι, γιά τόν ἄθεο κόσμο, εἶναι «ἐσχατοί» πάντων. Περιφρονοῦνται.

Ἄν δέν γίνουμε «ἐσχατοί», δέν θά γίνουμε πρῶτοι (Ματθ. ιθ΄ 30). Ὁ Θεός δέν δίνει ἐγγυήσεις ἀνθρώπινης δόξας ἢ κοσμικοῦ μεγαλείου ἢ ὑλικοῦ πλοῦτου.

Αὐτά ὅ,τιδήποτε ἄλλο μπορεῖ νά φανερώσουν, ἐκτός ἀπό ἔγκρισι τοῦ Θεοῦ.

• Εἶναι (οἱ ἀπόστολοι) καί ἐπιθανάτιοι. Ὅλοι εἴμαστε μελλοθάνατοι. Ἄλλο ὅμως μελλοθάνατος καί ἄλλο θανατοποιονίτης. Οἱ ἀπόστολοι ἔπρεπε νά πεθάνουν. Ὁ κόσμος δέν τοὺς ἀνεχόταν. Ἦθελε νά τοὺς ἐξοντώσῃ.

Τό γνώριζαν αὐτό οἱ ἀπόστολοι, καί ἐτοίμαζαν καθημερινά τόν ἑαυτό τους γιά τόν ἐπικείμενο μαρτυρικό θάνατο. Ὀνειρό τους, πῶς θά πεθάνουν γιά τό Χριστό, πῶς θά σφραγίσουν τό ἔργο τους, μέ τό αἷμα τους. Κάθε ἡμέρα τήν περνοῦσαν ὡς τήν τελευταία τῆς ἐπίγῃς διαβάσεώς τους. Εἶχαν τό «ἀπόκριμα τοῦ θανάτου» (Β΄ Κορ. α΄ 9).

• Ἡρώας καί μάρτυρας εἶναι ὁποῖος κάθε ἡμέρα πεθαίνει, δηλαδή, κάθε ἡμέ-

Ἀσυγχώρητο ἔγκλημα τό σχίσμα

«Τό μέν τῶδε ἢ τῶδε χρόνῳ νηστεῦσαι οὐκ ἔγκλημα, τό δέ σχίσαι Ἐκκλησίαν καί φιλονεικῶς διατεθῆναι καί διχοστασίας ἐμποιεῖν καί τῆς συνόδου διηνεκῶς ἑαυτὸν ἀποστερεῖν, ἀσύγνωστον καί κατηγορίας ἄξιον, καί πολλήν ἔχει τήν τιμωρίαν».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 34,190

Μετάφρασις

Τό νά διαφωνοῦμε στό χρόνο τῆς νηστείας καί νά λέμε, τώρα ἢ ὕστερα νηστεύουμε, δέν εἶναι ἔγκλημα. Τό νά προκαλέσουμε ὅμως σχίσμα στήν Ἐκκλησία καί νά ἔχουμε διάθεσι φιλονικίας καί νά προκαλοῦμε διχοστασίες καί νά ἀποκόπτομε τόν ἑαυτό μας ἀπό τή σύνοδο, εἶναι καί ἀσυγχώρητο καί ἄξιο κατηγορίας, καί ἐπιφέρει μεγάλη τιμωρία.

ρα «προπονείται» για τό μαρτύριο. Ὁ θάνατος τῶν ἀποστόλων δέν εἶναι μόνο ἡ χάρις κατά τήν ὥρα τοῦ μαρτυρίου (Φιλίπ. α΄ 29). Εἶναι καί τό θαυμαστό ἀποτέλεσμα τῆς καθημερινῆς ἠρω-ικῆς προσπάθειας. «Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω» (Α΄ Κορ. ιε΄ 31).

• Οἱ ἀπόστολοι ζοῦσαν τό θάνατο καί τήν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ καί πνευματικά καί σωματικά. Κάθε φυλάκισίς τους καί ἕνας θάνατος. Κάθε διάσωσίς τους καί μιᾶ ἀνάστασις. «Ὡς ἀποθνήσκοντες, καί ἰδοῦ ζῶμεν» (Β΄ Κορ. στ΄ 9).

Θέατρο παγκόσμιο

Οἱ ἀπόστολοι, δέν ἔπαυαν νά εἶναι γιά τόν κόσμο ἕνα θέαμα... ἐλεεινό! «Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καί ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις» (Α΄ Κορ. δ΄ 9).

• Ἄλλοι τούς περιφρονοῦσαν καί ἄλλοι τούς μακάριζαν.

• Ἄλλοι τούς θαύμαζαν καί ἄλλοι τούς χλευάζαν.

Δέν εἶναι κρυμμένοι. Ἡ παρουσία τους ὅμως δέν εἶναι ἐπίδειξις ζωῆς· εἶναι δημοσία ὁμολογία. Ὁμολογοῦν Ἰησοῦ Χριστό «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. ι΄ 32). Τό φῶς τῆς ἀγίας ζωῆς τους λάμπει «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» (Ματθ. ε΄ 18). Ἡ ζωή τους εἶναι μιᾶ διαρκῆς μαρτυρία, μιᾶ κατάθεσις στό παγκόσμιο δικαστήριο.

• «Θέατρον ἐγενήθημεν... καί ἀνθρώποις». Οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τή ζωή καί τά ἔργα τῶν χριστιανῶν.

Ἄλλοι θαυμάζουν καί διδάσκονται. Ἄλλοι χλευάζουν καί πολεμοῦν.

Δέν εἶχαν οἱ ἀπόστολοι τήν ἀποδοχή ὅλων. Κάτι τέτοιο θά σήμαινε ἡ ἐπιστροφή ὅλων στό Χριστό, ἡ συμβίβασμό τῶν ἀποστόλων μέ ὅλους. Οἱ πιστοί εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκ. β΄ 34).

Κάποτε κυριολεκτικά γίνονταν «θέατρον» οἱ ἀπόστολοι. Ὁ Νέρων π.χ., ἀντί γιά ἄλλη θεατρική παράστασι, ἔστηνε σκηνικό μέ χριστιανούς. Διέτασε νά τούς πυρπολοῦν, γιά νά φωτίζουν τή

νύχτα τά ἀνάκτορά του καί νά διασκεδάξῃ μέ τό θέαμα! Καί σήμερα πολλοί διασκεδάζουν πειράζοντας χριστιανούς. Τούς θέλουν γιά «πλάκα διασκεδάσεως».

• «Θέατρον καί ἀγγέλοις». Ποιοί εἶναι οἱ ἄγγελοι;

Εἶναι οἱ ἀγαθοί ἄγγελοι. Μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νά μήν ἐκτιμοῦν τόν ἀγῶνα τῶν πιστῶν. Τόν ἐκτιμοῦν ὅμως καί τόν θαυμάζουν οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἔστι μὲν ἀνθρώποις εἶναι θέατρον, μηκέτι δέ ἀγγέλοις, ὅταν εὐτελῆ τά γινόμενα ἢ· τά δέ ἡμῶν παλαίσματα τοιαῦτα, ὡς καί τῆς ἀγγελικῆς θεωρίας ἄξια εἶναι. Ὅρα ἀφ' ὧν ἑαυτὸν ἐξευτελίζει, πῶς πάλιν μέγα δείκνυσιν· ἀφ' ὧν δέ ἐκείνοι μέγα φρονοῦσι, πῶς αὐτοὺς εὐτελεῖς ἀποφαίνει» (Ε.Π.Ε. 18,326). Μετάφρασις: Εἶναι δυνατὸν νά εἴμαστε θέατρο γιά τούς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως γιά τούς ἀγγέλους, ὅταν τά συμβάντα δέν εἶναι σπουδαία. Οἱ δικοί μας ὅμως ἀγῶνες εἶναι τέτοιοι, ὥστε ἀξίζει νά τούς παρακολουθοῦν καί οἱ ἄγγελοι. Κοίταξε, πῶς, ἐνῶ ἐξευτελίζει τόν ἑαυτό του, πάλι τόν παρουσιάζει μεγάλο. Ἐνῶ δέ ἐκείνοι ὑπερηφανεύονται, πῶς τούς παρουσιάζει εὐτελεῖς.

Εἶναι βέβαια καί οἱ κακοί ἄγγελοι. Σάν νά λέῃ ὁ Παῦλος: Μᾶς πολεμοῦν οἱ ἄνθρωποι· μᾶς πολεμοῦν καί οἱ σκοτεινές δυνάμεις. Ἡ πάλη μας εἶναι «πρὸς τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφεσ. στ΄ 12).

Κριτήριο γνησιότητας

Κριτήριο γνησιότητας γιά τούς ἀποστόλους εἶναι ἡ στάσις τοῦ κόσμου.

Δέν ἐνδιαφέρονταν γιά ποσοστό δημοτικότητας, ἢ γιά προβολή καί κοσμική δόξα. Προτιμοῦσαν τήν ἐν Χριστῷ κένωσι, τόν ξευτελισμό τοῦ κόσμου.

• Ὁ κόσμος εἶναι πεδίο δράσεως καί ἐπιδράσεως. Δέν εἶναι δρόμος συμπορεύσεως. Εἶναι ἀναμενόμενη ἢ πολεμική τοῦ ἀσεβοῦς κόσμου. Σαφῆς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μι-

σεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμέ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τό ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δέ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος» (Ἰωάν. ιε' 18-19).

- Ἐνας κόσμος, πού σταύρωσε τὸν Κύριο, δέν μπορεί ν' ἀγαπᾶ καί ν' ἀποδέχεται τούς ἀποστόλους.

- Ἐνας κόσμος, πού κατασκεύασε γιά τό Χριστό σταυρό, δέν μπορεί γιά μᾶς νά ἔχη πολυθρόνες καλοπεράσεως.

- Ἐνας κόσμος, πού κέρασε τό Χριστό μέ ποτήρι πίκρας, δέν μπορεί τούς μαθητές Του νά τούς κερνάη γλυκό κρασί δόξας. «Οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε' 20).

- Ὁ κόσμος θεωρεῖ τούς ἀποστόλους ἀνόητους. Εἶναι οἱ ἐξουθενωμένοι. Εἶναι γιά τόν κόσμο ἄτιμοι.

- Ὁ κόσμος εἰσπράττει χειροκροτήματα. Οἱ ἀπόστολοι φτυσίματα, ὅπως ὁ Κύριός μας.

Τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τότε εἶναι γνήσιο, χριστομίμητο, ὅταν εἰσπράττη ἐμπαιγμούς καί περιπέτειες.

Τό πρόβλημα γιά τούς χριστιανούς εἶναι ὁ κόσμος, ἡ γνώμη τοῦ κόσμου, ἡ μόδα τοῦ κόσμου, οἱ ἰδέες τοῦ κόσμου, τό πνεῦμα τοῦ κόσμου.

- Ἡ Ἐκκλησία προσλαμβάνει τόν κόσμο, γιά νά τόν μεταμορφώση. Ποτέ δέν γίνεται οὐραγός τοῦ κόσμου.

- Στηρίζεται στή χάρι τοῦ Θεοῦ. Δέν στηρίζεται στά δεκανίκια τοῦ κόσμου.

- Ἀγαπᾶ τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Μισεῖ ὅμως τό πνεῦμα τοῦ κόσμου.

- Φοβᾶται τόν Θεό. Δέν φοβᾶται τόν κόσμο.

Καλό, ἀντί κακοῦ

Οἱ ἀπόστολοι ἐνεργοῦν, «κατενώπιον τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. β' 17).

Ἡ ἀταλάντευτη καί ἀσυμβίβαστη πορεία τούς στοίχισε σέ θυσίες. «Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καί πεινώμεν καί διψῶμεν καί γυμνητεύομεν καί κολαφιζόμεθα καί

ἀστατοῦμεν καί κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί» (Α' Κορ. δ' 11-12).

- «Πεινώμεν». Ζοῦσαν τήν ἐσχάτη πενία, ἀκολουθώντας Ἐκείνον, «ὅστις πλούσιος ὢν ἐπτώχευσεν» (Β' Κορ. η' 9).

- «Διψῶμεν». Δρόσισαν οἱ ἀπόστολοι ψυχές, πού καίγονταν ἀπό τή φλόγα τῆς ἀμαρτίας. Οἱ ἴδιοι δέν εἶχαν ποτήριο «ψυχροῦ ὕδατος». Μπροστά τους ὁ Ἐσταυρωμένος τοῦ «Διψῶ» (Ἰωάν. ιθ' 28).

- «Γυμνητεύομεν». Ἦσαν οἱ ὁδοιπόροι τῆς ἀγάπης καί τῶν στερήσεων. Φαντάζεστε τούς ἀποστόλους ντυμένους μέ χρυσοῦφαντες ἀρχιερατικές στολές;

- «Κολαφιζόμεθα». Ὁ Διδάσκαλος δέχτηκε ἐμπυτυμούς καί μάστιγας (Ματθ. κστ' 27. Μάρκ. ιδ' 65). Οἱ μαθητές Του γιατί νά ἔχουν καλύτερη μεταχείριση;

- «Ἀστατοῦμεν». Δέν εἶχαν «ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνη» (Ματθ. η' 20).

- «Κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί». Ὁ Παῦλος ἐργαζόταν ὡς σκηνοποιός. Εἶχε δικαίωμα νά τρέφεται ἀπό τήν ἐκκλησία (Α' Κορ. θ' 4, 7). Δέν ἔκανε χρῆσι τοῦ δικαιώματός του. Τό ἴδιο καί οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Ὑπόδειγμα ἀνιδιοτέλειας, ἀλλά καί ἔλεγχος ὄσων πλουτίζουν ἀπό τή «θρησκεία» τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἀπόστολοι στό κακό τοῦ κόσμου ἀπαντοῦσαν μέ τήν ὁμορφη ἀγάπη τους.

- Τό ν' ἀδικῆς ἄλλους, εἶναι κτηνωδες.

- Τό νά ζῆς τίμια, εἶναι ἀνθρώπινο.

- Τό νά ὑφίστασαι ἀδικίες καί νά ὑπομένης, εἶναι μαρτυρικό.

- Τό νά πληρώνης τά μαρτύρια πού σοῦ κάνουν, μέ εὐεργεσίες, εἶναι θεϊκό.

Στό τελευταῖο σκαλοπάτι βρισκόνταν οἱ ἀπόστολοι (Α' Κορ. δ' 12-13).

Χριστομίμητοι οἱ ἀπόστολοι!

Χριστιανός εἶσαι:

- ὅταν στή γροθιά τοῦ ἄλλου ἀπαντᾶς μέ τό χαμόγελο τῆς ἀγάπης,

- ὅταν στή βρισιά τοῦ ἄλλου ἀπαντᾶς μέ καλωσύνη,

- ὅταν στό κακό τοῦ ἄλλου ἀπαντᾶς μέ εὐεργεσία.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Μαντείο ἢ Ἐκκλησία;

Προβλήματα είχαν δημιουργήσει μερικοί χριστιανοί της πρώτης Ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου ἀκόμα καί σέ θέματα ἀμιγῶς πνευματικά. Οἱ εὐκατάστατοι προκαλοῦσαν μέ τή ζωή τους. Ἀλλά καί ὅσοι ἦσαν προικισμένοι μέ πνευματικά ἀγαθά, μέ **χαρίσματα**, μέ δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προκαλοῦσαν μέ τόν ἐγωισμό τους. Ὅσοι μέν νόμιζαν, ὅτι είχαν **σπουδαία** χαρίσματα, φούσκωναν καί ὑπερηφανεύοντο. Ὅσοι δέ νόμιζαν, πῶς ἔχουν **κατώτερα** χαρίσματα, παρεπονούντο, ὅτι τάχα ὁ Θεός τούς ἔχει ἀδικήσει καί μέσα στή λατρευτική σύναξι δέν είχαν καμμιά θέσι!

- Σήμερα δέν κατανοοῦμε τόσο πολύ τό πρόβλημα τῶν **χαρισμάτων**, διότι ἔχουν ἀτονίσει ὠρισμένα ἀπό τά λειτουργικά χαρίσματα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, καί μάλιστα τά πλέον ἐντυπωσιακά. Καί καλῶς ἔχουν ἀτονίσει, διότι ὄχι μόνο δέν οἰκοδομοῦσαν τούς πιστούς, ἀλλά καί γίνονταν ἀφορμή ἐπάρσεως.

- Ἡ περιέργεια ἢ ὁ ἀτομικός καί ὁμαδικός ἐγωισμός σχετικά μέ χαρίσματα σήμερα συναντῶνται σέ ἐκτιμήσεις προσώπων, πού ἀντί νά θαυμάζουμε τήν ἀρετή τους, κρεμόμαστε ἀπό τά κατά τό δικό μας «δοκοῦν» χαρίσματά τους.

Καί σήμερα πολλοί ἀναζητοῦν χαρίσματα, «σημεῖα», καί ὄχι ἀγιότητα. Τό κατά πόσον ἡ **ἀγιότητα** συνυπάρχει μέ τά **χαρίσματα**, εἶναι τό σπουδαιότερο γιά τήν Ἐκκλησία θέμα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἐπειδή τάλάνισε τό ζήτημα τήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου, ἀλλά καί ἄλλες, τό ἀντιμετωπίζει στήν πρώτη πρός Κορινθίους. Λέει: «Περί δέ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν. Οἴδατε ὅτι ὅτε ἔθνη ἦτε, πρός τά εἰδῶλα τά ἄφωνα ὡς ἄν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι» (ιβ' 1-2). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Γιά τά πνευματικά δέ χαρίσματα (τά χαρίσματα τοῦ Πνεύματος), ἀδελφοί, δέν θέλω νά ἔχετε ἀγνοια. Ξέρετε, ὅτι, ὅταν ἦσασταν ἐθνικοί (εἰδωλολάτρες), συρόσασταν πρός τά εἰδῶλα τά ἄφωνα, σάν νά σᾶς τραβοῦσαν πρός αὐτά, σάν ἄβουλα ὄντα».

- Τά **πνευματικά** ἐδῶ δέν εἶναι τά ἀναφερόμενα στήν πνευματική ζωή, ὅπως αὐτή νοεῖται στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία. Εἶναι τά ἀναφερόμενα στίς **ἐνέργειες** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού τήν ἐποχή ἐκείνη ἦσαν ἐμφανεῖς. Μετά τό βάπτισμα οἱ πιστοί ἐπαιρναν Πνεῦμα Ἅγιο, πού ἐκδηλωνόταν ἐμφανῶς.

Γι' αὐτό καί ὁ Παῦλος, ὅταν πρωτοῆθε στήν Ἐφεσο καί βρῆκε δώδεκα ἄντρες, πού είχαν πιστεύσει ἀπό τόν Ἀπολλῶ, ἀναζήτησε τό ἄν ἀληθινά είχαν πιστεύσει στόν Ἰησοῦ Χριστό, ἄν είχαν τό Πνεῦμα τό Ἅγιο: «Εἰ Πνεῦμα Ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες;». Ἀποδείχτηκε, ὅτι δέν είχαν βαπτιστή τό χριστιανικό βάπτισμα. Καί ὅταν βαπτίστηκαν καί ἔθεσε ὁ Παῦλος τά χέρια του στό κεφάλι τους, «ἤλθε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπ' αὐτούς, ἐλάουν τε γλώσσαις καί προεφήτεον» (Πράξ. ιθ' 6).

- Οἱ χριστιανοί, πλημμυρισμένοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, ἔφταναν σέ **πνευματική ἔξαρσι**. Ζοῦσαν στόν κόσμον τοῦ Θεοῦ. Τό πνεῦμα τους φωτιζόταν ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἡ ἔξαρσις αὐτή τῶν χριστιανῶν δέν εἶχε καμμιά σχέσι μέ τή σατανική ἐκστασι τῶν **μάντεων**. Ἄλλο Πνεῦμα Θεοῦ, καθαρῶ καί ἅγιο, καί ἄλλο πνεῦμα σατανικό, πονηρό καί ἀκάθαρτο. Σπεύδει ἀμέσως ὁ Παῦλος νά κάνη τήν ἀντιπαράθεσι, διότι ὑπῆρχαν δύο κίνδυνοι:

● **Ἦνας:** Νά ταυτιστοῦν **μαντεῖα** καί **ἐκκλησίαις**, μάντιες καί πνευματοκίνητοι χριστιανοί.

Οἱ εἰδωλολάτρες ἦσαν **ἐνεργούμενα** τοῦ Σατανᾶ. Σύρονταν καί παρασύρονταν. Ἐβουλα νοῦμερα, πού δέν εἶχαν νά ποῦν τίποτε τό ὠφέλιμο. Οἱ προφῆτες ὁμως (Α΄ Πέτρο. α΄ 21), δέν ἦσαν τυφλά ὄργανα. Δέν ἦσαν «ἀπαγόμενοι». Ἦσαν **ἐνσυνειδήτα ὄργανα** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γνώριζαν τί λένε. Καί πρό παντός λαλοῦσαν καί λαλοῦν κατανοητά στό λαό «**οῤήματα**», λόγια πρὸς οἰκοδομὴν καί ὠφέλεια, ὄχι πρὸς ἱκανοποίησι περιεργείας ἢ πρὸς ἐπίδειξι.

Ἔτσι συλλειτουργεῖ καί ἡ Ἐκκλησία. Ὁ ἱερέας, ὁ ψάλτης, ὁ λαός, συμμετέχουν συνειδητά. Κατανοοῦν τί λένε καί τί ψέλνουν καί τί ἐνεργοῦν.

Χρειάζεται προσοχή: Ὁ πνευματικός, ὁ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, πού συμβουλευεὶ ἀπλᾶ καί πειστικά, καμμιά σχέσι δέν ἔχουν μέ «**μέντιουμι**» καί μάγισσες, μέ «**πνευματιστές**», μέ ἀστρολόγους, μέ μάντιες, μέ «**ξορκιστές**».

Ὅλοι αὐτοὶ συναποτελοῦν τό λεγόμενο **Σατανισμὸ**. Ἄλλοι εἶναι ἐνεργούμενα τοῦ Διαβόλου, ἄλλοι ἀπατεῶνες, ἄλλοι ἀγύστες. Ἐκμεταλλεῦόμενοι τῆ θρησκευτικῆ τρομοκρατία, πού ἀκούει π.χ. στό «**Μοῦχουν κάνει μάγια!**», καί κάνουν χρυσές δουλειές. Τό χειρότερο δέ εἶναι, ὅτι ἐπιχειρεῖται (καί σέ πολλές περιπτώσεις ἐπιτυγχάνεται) **συνεργασία** σατανικῶν καί «**χριστιανικῶν**» ὀργάνων.

● **Ὁ δεύτερος κίνδυνος:** Ξεκινᾶ ἀπὸ ὅσα λέχτηκαν παραπάνω. Ὁ Διάβολος, ἀπὸ τῆ στιγμῆ, πού ὁ Κύριος ἀρχισε τῆ διδαχὴ καί τό λυτρωτικὸ Του ἔργο, θέλησε **νά συνεταιρισθῆ** μαζί Του! Ὁ Κύριος ἀντιδρῶσε, σάν ἄκουγε τὰ δαιμόνια, μέ τό στόμα δαιμονισμένων, νά διαφημίζουν τὴν παρουσία Του. Ἄλλοίμονο, ἂν μὲ αὐτό τὸν τρόπο ὁ Σατανᾶς ἀποσποῦσε τὴν **ἐμπιστοσύνη** τῶν ἀνθρώπων! «Καί δαιμόνια πολλὰ ἐξεβάλεν ὁ Ἰησοῦς, καί οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ἤδεισαν αὐτὸν Χριστὸν εἶναι» (Μάρκ. α΄ 34).

Τό ἴδιο ἀντέδρασε καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Φιλίππους, ὅταν τό πονηρὸ πνεῦμα, μέ τό στόμα τοῦ δαιμονισμένου κοριτσιοῦ, ἔκανε τὴν καλύτερη καί ἀληθινότερη διαφήμισι γιὰ τό ἔργο του (Πράξ. ἰστ΄ 17). Ὁ Ἀπόστολος ὄχι μόνο δέν δέχτηκε τὴν συμμαχία καί τὴν στήριξι τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ καί τὸν χτύπησε κατακέφαλα: «**Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ’ αὐτῆς. Καί ἐξῆλθεν αὐτῆ τῆ ὥρα**» (Πράξ. ἰστ΄ 18).

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «**Ὁ δαίμων βουλόμενος συγγεῖν τῶν πραγμάτων τὴν τάξιν, καί ἀρπάσαι τῶν ἀποστόλων τό ἀξίωμα, καί πείσαι πολλοὺς προσέχειν αὐτοῖς· ὅπερ εἰ ἐγγόνει, ραδίως ἂν ἐντεῦθεν ἀξιόπιστοι φανέντες, καί τὰ παρ’ ἐαυτῶν ἐπεισήγαγον ἂν**» (Ε.Π.Ε. 18α,244). Μετάφρασις: Ὁ δαίμονας ἤθελε νά προκαλέσῃ σύγγυσι, ν’ ἀρπάσῃ τὴν ἀξιόπιστία τῶν ἀποστόλων καί νά πείσῃ πολλοὺς νά προσέχουν σ’ αὐτούς. Πρᾶγμα, πού, ἂν γινόταν, θ’ ἀποκοῦσαν τὰ δαιμόνια ἀξιόπιστία καί θ’ ἀνακάτευαν τὰ δικά τους μαζί μέ τὴν ἀλήθεια.

● Ἄλλο, λοιπόν, χαρίσματα Ἁγ. Πνεύματος καί ἄλλο σατανικὲς ἐκδηλώσεις. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «**Τὸ μέσον μαντείας καί προφητείας τίθησι. Διὰ τοῦτο καί διακρίσεις ἔλαβον πνευμάτων, ὥστε διακρίνειν καί εἰδέναι, τίς μὲν ὁ Πνεύματι φθεγγόμενος καθαρῶ, τίς δέ ἀκαθάρτῳ**» (Ε.Π.Ε. 18α,242). Μετάφρασις: Τῆ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ μαντεία καί τὴν προφητεία παρουσιάζει. Γι’ αὐτό ἄλλωστε ὑπῆρχε τό χάρισμα νά διακρίνουν τὰ πνεύματα, γιὰ νά ξεχωρίζουν, ποιὸς μὲν μιλᾷ μέ καθαρὸ πνεῦμα, ποιὸς δέ μέ ἀκάθαρτο.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐπιφάνεια ἢ ταπείνωση;

Β' Κορ. ε' 12-13

Ἐπιφανειακά ἢ σέ βάθος; (στ. 12)

Ἐσὶ ἀμελοῦμε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, ἄς φέρνουμε συνεχῶς στό νοῦ μας τό δικαστήριο τῆς μελλούσης κρίσεως.

• Ὅλα τὰ πιστοποιητικά τοῦ κόσμου δέν καταγράφονται ἀπαραίτητα στό βιβλίό τοῦ οὐρανοῦ, στήν προσωπική μας μερίδα.

• Ὅλα τὰ «καλά», πού κάνουμε σέ τούτη τή ζωή, θέλει νά μᾶς τὰ ἀρπάξῃ ὁ Διάβολος μέ τήν ἀπόκη, πού λέγεται κενοδοξία. Ὅπως τὰ ὠραιότερα φαγητά καί γλυκίσματα, ἂν μείνουν ἔξω ἀπό τό ψυγεῖο, σαπίζουν, ἔτσι ὅλα τὰ ὠραία τῶν ἀρετῶν, ἂν δέν προφυλάσσονται στό ψυγεῖο τῆς ταπεινοφροσύνης, καλᾶνε, σαπίζουν. Δέν θά ἐπιφέρουν τήν εὐφροσύνη τοῦ οὐρανοῦ. Θά πεταχτοῦν στή κόματερή τῆς κολάσεως.

Γι' αὐτό ὁ Παῦλος δέν ἐργαζόταν, γιά νά δρέψῃ δάφνες, γιά νά φτιάξῃ «*ὠραῖο προφίλ*».

Ἐργαζόταν γιά τό Θεό, «*κατενώπιον Θεοῦ*» (Ἐφεσ. α' 4). Ἦθελε τήν ἐπιδοκιμασία ὅχι γιά τό πρόσωπό του, ἀλλά γιά τό εὐαγγέλιο, πού κήρυττε, καί πού δέν ἦταν δικό τους ἐπιπόνημα, ἀνθρώπινη παράδοσις, ἀλλά ἀποκάλυψις Θεοῦ (Γαλ. α' 12). Γι' αὐτό καί λέει στόν ἐπόμενο στίχο: «*Οὐ γάρ πάλιν ἑαυτούς συνιστάνομεν ὑμῖν, ἀλλά ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα ἔχητε πρὸς τοὺς ἐν προσώπῳ καυχωμένους καί οὐ καρδιά*» (στ. 12). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Δέν κάνουμε πάλι σύστασι τοῦ ἑαυτοῦ μας σέ σᾶς, ἀλλά σᾶς δίνουμε ἀφορμὴ γιά χαρὰ καί καύχησι γιά μᾶς, ὥστε ν' ἀντιτέκεστε σ' ἐκεῖνους, πού καυχῶνται γιά πράγματα ἐξωτερικά καί φαινομενικά, καί ὄχι ἐσωτερικά καί οὐσιαστικά*».

• Ὅσάκις ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νά μιλήσῃ γιά τό ἔργο του, τό κάνει ἀπό ἀνάγκη. Τό κάνει ἀμυνόμενος σέ ἐπιθέσεις ψευδαδέλφων, πού ἤθελαν νά ἐξαλείψουν ὄχι μόνο τό ἀποστολικό κύρος τοῦ Παύλου, ἀλλά καί τό ὄνομά του.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος ἦταν ἡ χαρὰ καί τό καύχημα τῶν χριστιανῶν. Ποιός δέν θά ἤθελε νά ἀκουγε τό κήρυγμα τοῦ Παύλου;

Ὁ Παῦλος: Εἶχε χαράξῃ τὰ φωτεινά ἵχνη τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές τῶν πιστῶν. Εἶχε ἐμφυσησθεῖ τό γνήσιο πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

• Δέν ἦταν σάν τούς ψευδαδέλφους τῆς ἐποχῆς του, πού ἔκαναν προσωπικό ἔργο καί δούλευαν γιά ἐντυπωσιασμούς καί ἐπιδείξεις.

Ὅσα ἀναγκάζεται νά γράφῃ γιά τό κήρυγμά του, θέλει νά τὰ ἔχουν οἱ πιστοί, ὡς ἀσπίδα κατὰ τῶν ψευδαποστόλων. «*Ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα ἔχητε πρὸς τοὺς ἐν προσώπῳ καυχωμένους καί οὐ καρδιά*» (στ. 12).

Ἐγωισμός θρησκευτικός (στ. 12)

Εἶναι πρόκλησις οἱ «*λειτουργοί*» τῆς Ἐκκλησίας, πού ζοῦν γιά τήν προβολή τους, πού συμπεριφέρονται «*ἐν προσώπῳ καί οὐ καρδιά*» (στ. 12). Αὐτοὶ καυχῶνται:

• γιά ἐξωτερικά στοιχεῖα τῆς θρησκευτικῆς παρουσίας τους,

• γιά φαινομενικά «*προσόντα*», καί ἐπιδεικτικές «*φιέστες*»,

• γιά πανηγυρικούς ἐντυπωσιασμούς,

• γιά κοσμικά μεγαλεῖα, ντυμένα μέ θρησκευτικό μανδύα.

• Ὁ ἐγωισμός στό κῶρο τῆς Ἐκκλησίας μέ ποικίλους τρόπους ἱκανοποιεῖται. Τότε οἱ κενοδοξοὶ ψευδάδελφοὶ ἤθελαν νά κάνουν ὁπαδοὺς, «*δικό τους κοπάδι*». «*Ἴνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχῶνται*» (Γαλ. στ' 13).

Σήμερα πολλοὶ κάνουν προσωποπαγές, μᾶλλον προσωποκεντρικό, προσωπολατρευτικό ἔργο. Κέντρο γι' αὐτοὺς δέν εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Κέντρο εἶναι ὁ ἑαυτός τους, εἴτε προβάλλεται ὡς «*Γέροντας*», εἴτε ἐντέχνως καλλιιεργεῖται ἡ προβολή του ἀπὸ ἄλλους «*ὡς τοῦ μοναδικοῦ*»!

• Ὁ ἐγωισμός ἄλλοτε παίρνει τή μορφή κοσμικῆς ἐπιδείξεως. Τό νά γίνη π.χ. κάποιος κληρικός, πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος, πρέπει νά γνωρίζη, ὅτι θά ζῆ «τόν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» (Ἐβρ. ιγ' 13). Τώρα σπεύδουν νεαρά παιδιά νά γίνουν κληρικοί, διάκονοι καί πρεσβύτεροι, μέ ὄνειρό τους εἶναι νά γίνουν καί ἐπίσκοποι! Γι' αὐτούς τό ρά σ ο εἶναι τό φανταχτερό φλάμπουρο ἐπιδείξεως καί μεγαλομανίας.

• Ὁ ἐγωισμός διαφαίνεται καί σέ κάθε ἔκφραση ἐξωτερικῆς ζωῆς τῆς θρησκευτικότητας. Ἐπί τῶν ἁμφια, μέχρι τό ψάλσιμο ἀπό τά χρυσά σκευή μέχρι τά ὀργανωμένα πανηγύρια καί τά ἐπιτηδεύματα «θαύματα», ὅλα δείχνουν *«τούς ἐν προσώπῳ καυχώμενους καί οὐ καρδιά»* (στ. 12). Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐνδοθεν ὄντες κενοί, εὐλαβεῖς μέν ἔχουσι πρόσωπον καί σεμνοὶ φαίνονται, ἔργων δέ ἀγαθῶν ἔρημοι καθίστανται»* (Ε.Π.Ε. 19,300). Μετάφρασις: Μέσα τους εἶναι κενοί. Παρουσιάζονται εὐλαβεῖς καί σεμνοί, ἀλλ' εἶναι γυμνοί ἀπό ἀγαθὰ ἔργα.

• Ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς εὐσεβείας πρὸς ἀναρρίκησι τοῦ ἐγωισμοῦ, ἡ θρησκευτικὴ ἀγυρτεία, εἶναι ἐκεῖνο, πού ὁ Χριστός ἀποκαλεῖ ὑποκρισίαν καί καυτηρίασε στά φοβερά «Ὁυαί» (Ματθ. κγ' 27).

• Ὑπάρχουν βέβαια ἀφελεῖς, πού ἐντυπωσιάζονται ἀπό φανταχτερές στολές, ἀπό λαμπρά πολυαρχειρατικά συλλεῖτουργα.

Ἄλλοι, ἀθῶοι, ἀλλ' ὄχι ἐγνωσμένου βάθους χριστιανοί, ἐντυπωσιάζονται ἀπό ἐξωτερικά μεγαλοπρεπῆ ἢ εὐσεβοφανῆ στοιχεῖα. Ὁ Κύριος ὅμως λέει: «Μή κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνατε» (Ἰωάν. ζ' 24).

• Ἡ Ἐκκλησία χαίρει γιά τούς ἀφανεῖς «ἐπιφανεῖς». Γιά τούς ταπεινοὺς, ἀλλά καί δυνατούς λειτουργοὺς τῆς, ὅπως ἦταν ὁ Παῦλος.

Ἐπί τῶν Παύλου ἦταν τό βάθος τῆς καρδιάς του.

Ἡ ἐπίδρασις του δέν εἶχε νά κἀν μέ *«φανφάρες»*, ἀλλά μέ οὐσιαστικό λόγο.

Τό χάραγμα τοῦ περάσματος του ἦταν ἡ ἀνυπόκριτη ἀγάπη του.

Γιά ὅσους δέν μποροῦν νά κατανοήσουν, τί σημαίνει ἀφάνεια ὁμολογίας, λέει ὁ Παῦλος: «Πρόσωπον Θεός ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει» (Γαλ β' 6).

Σωφροσύνη – ταπεινοφροσύνη (στ. 13)

Ὅποιος δέν γνωρίζει τά γεγονότα στήν πρώτη Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου, τίς ἐπιθέσεις τῶν ψευδαδελφῶν κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου,

τόν ἄμεσο κίνδυνο νοθεύσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, αὐτός δέν μπορεῖ ἴσως νά κατανοήσῃ τόν διαφορετικό τρόπο, πού μιλάει στή Β' πρὸς Κορινθίους. Ἐκεῖ, πού ἐκφράζεται ταπεινά, ἐκεῖ φαίνεται σάν νά ἐξαιρῆ τό ἔργο του!

• Ἀπόλυτα δικαιολογημένα ὁ Παῦλος ὑπεραμύνεται τοῦ κηρύγματος τοῦ Σταυροῦ καί τῆς ἐν Χριστῷ δικαιοσύνης. Ὑπερασπιζόμενος τό Εὐαγγέλιο, δέν ἐξαιρεῖ τόν ἑαυτό του, ἀλλά τό Θεό τῆς ἀγάπης, πού εὐδόκησε νά ἐμφανισθῆ καί στόν Παῦλο καί νά τόν καταστήσῃ γνώστη καί μεταφορέα τοῦ σωστικοῦ Του λόγου.

Καί ὅμως, φοβάται ὁ Παῦλος, ὅτι μερικοί δέν θά κατανοοῦσαν τό ἐπιβεβλημένο ὕψος του. Πιθανόν νά τό ἐρμήνευαν ὡς μορφή προσωπικῆς ἐπάρσεως. Γι' αὐτό δέχεται νά πῆ:

—Ναί! Μιλῶ σάν νά τρελλάθηκα. Ναί, ἀναγκάζομαι νά παραφρονῶ. Ἀλλά δέν γίνεται διαφορετικά. Ὁ Θεός γνωρίζει τά κίνητρα καί τίς προθέσεις μου!

«Εἶτε γάρ ἐξέστημεν, Θεῶ, εἶτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν» (στ. 13). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Ἄν ἀναγκαστήκαμε νά γίνουμε παράφρονες, τό κάναμε γιά τό Θεό. Ὅταν μειώνεται τό ἀποστολικό μας κύρος, ζημιώνεται τό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν φαινόμεστε σώφρονες (μιλώντας ταπεινά γιά τούς ἑαυτούς μας), τό κάνουμε γιά σᾶς, γιά νά διδάσκεστε μέ τό παράδειγμά μας νᾶστε ταπεινόφρονες».*

• Ὅταν κάποιος κινδυνεύη νά πέσῃ στό γκρεμό καί σύ τρέχῃς σάν τρελλός νά τόν προλάβῃς, αὐτό εἶναι τρέλλα γιά τό Θεό. Τυχόν σοβαρότητα καί καθωσπρεπισμός τήν ὥρα ἐκείνη, θά σήμαινε ἔλλειψι ἀγάπης. Πόσες φορές γιά τόν καθωσπρεπισμό καί γιά νά μή χαρακτηριστοῦμε «μωροί», τρελλοί, θυσιάζουμε τήν πίστι, τήν ἀγάπην καί τή δικαιοσύνη!

Στήν πρώτη Ἐπιστολή, γιά ἄλλο λόγο καί μ' ἄλλη ἔννοια, ὁ Παῦλος συμπεριλαμβάνει τόν ἑαυτό του στοὺς «μωρούς». *«Ἡμεῖς μωροί διά Χριστόν»* (Α' Κορ. δ' 10). Δέν ἦταν μωρός ἢ παράφρων κατὰ Χριστόν. Ἦταν «διά Χριστόν». Αὐτό λέγει: *«Εἶτε γάρ ἐξέστημεν, Θεῶ, εἶτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν»* (στ. 13).

Πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἄς δοξασθῆ ὁ Θεός, καί ἄς θεωρηθοῦμε ἐμεῖς μωροί ἢ ὡς εὐρισκόμενοι σέ ἔκστασι. Νομίζουν, ὅτι ἔχουμε ἔκστασι, ὅτι ἐνεργοῦμε ἔξω ἀπό τή λογική. Δέν εἶναι βεβαίως ἔτσι. Γιά τό Θεό ὅμως, ὅ,τι πρέπει, θά τό κάνουμε, ἔστω κι ἂν θεωρηθοῦμε ἀκόμα καί... τρελλοί!

• Βέβαια ὁ Παῦλος δέν ἦταν κάτι σάν

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀποστολικό κήρυγμα

Νοοῦμε μέ τόν ὄρο «Ἀποστολικό κήρυγμα» κυρίως νά εἶναι ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας στοιχημένος στίς γραμμές τῶν Ἀποστόλων. Καί τίς γραμμές τῶν Ἀποστόλων τίς βλέπουμε ἀπλῶς σωστές καί θεόπνευστες ὡς πρός τό περιεχόμενό τους. Καί ἐπικαλούμαστε τό χωρίο (πολλοί τό ἐκμεταλλεύονται ἀνίερα!), πού μιλάει γιά «παραδόσεις»: «Στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις, ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. β' 15).

- Μέχρις ἐνός σημείου ὀρθῶς τοποθετοῦμε τήν ἀποστολική παράδοσι.
- Δέν νοεῖται νόθευσις τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας τῶν Ἀποστόλων (Α' Τιμ. α' 10). Γιά κάθε τι, πού κηρύττει σήμερα ὁ ἱερουργός τοῦ λόγου, ἅς ἀναλογίζεται: Κάτι τέτοιο θά τό ἔλεγαν οἱ Ἀπόστολοι;
- Δέν νοεῖται παραχάραξις στίς γραμμές τῶν Ἀποστόλων, ἀφοῦ καί ἐκεῖνοι ἀκολουθοῦσαν τίς γραμμές, τά ἴχνη τοῦ Διδασκάλου, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ (Α' Πέτρ. β' 21).
- Ἄλλ' οἱ γραμμές τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος δέν εἶναι μόνο εὐθεῖες (Πράξ. ιγ' 10). Εἶναι καί ματωμένες. Ὁ ἰδρώτας τοῦ κόπου τοῦ κηρυκτικοῦ ἔργου γινόταν τίς περισσότερες φορές αἷμα. Ματωμένη ἢ σφραγίδα τῆς γνησιότητας τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος.
- Δέν κήρυτταν κάποιον Ἰησοῦ ἀνέσεων ἢ θρησκευτικῆς φιλολογίας (καί φλυαρίας). «Ἐκήρυττον Ἰησοῦν Χριστόν, καί τοῦτον ἐσταυρωμένον» (Α' Κορ. α' 23).
- Δέν περιέφεραν στούς δρόμους καί τίς πλατεῖες κάποια λείψανα ἐνός ἀγίου, ἀλλά περιέφεραν τόν ἑαυτό τους ὀλόκληρο, γεμᾶτο πληγές (Πράξ. ιστ' 23) καί ματωμένα παράσημα, «στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Γαλ. στ' 17). Κάθε Ἀπόστολος

αὐτούς, πού στό ἀγιολόγιο ὀνομάζονται «διά Χριστόν σαλοί». Οἱ ἅγιοι αὐτοί ἐκούσια ἔκαναν πράγματα σάν παράλογα, γιά νά ταπεινώνωνται. Ὁ Παῦλος ἐνεργοῦσε πάντοτε λογικά καί ὑπέρολογα. Παραφροσύνη καλεῖ τά λόγια του, πού ἀφοροῦσαν στήν προσωπική του ζωή καί στό ἔργο του. Ὅταν ὅμως ἐπιχειρῇ κάποιος νά γκρεμίσει θαυμάσιο οἰκοδόμημα, θά τόν ἐμποδίσει ὁ ἀρχιπέκτων μέ κάθε μέσο:

—*Σταμάτα! Δικό μου αὐτό τό ἔργο. Τό ἔχτισα μέ κόπο, ἀλλά καί μέ σχέδια ἐπικυρωμένα παγκοσμίως. Δέν θά σ' ἀφήσω νά τό γκρεμίσεις!*

Μιά τέτοια ἐπέμβασις φανερόναι ἐγωισμό τοῦ ἀρχιπέκτονα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Κάνει ὅμως ἐντύπωση τό ἔντονο τῆς φωνῆς του καί ἡ ἐπιμονή του, πολύ δέ περισσότερο, διότι δέν τόν ἔχουν συνηθίσει σέ τέτοιο ὕφος οἱ πολλοί.

Αὐτό κάνει ὁ Παῦλος. Θ' ἀφήσει νά γκρεμίσουν τό οἰκοδόμημα, πού σχεδίασε ὁ Θεός καί πού ὁ κόπος του ἀνήγειρε; «Παραφρονῶν λαλῶ» (Β' Κορ. ια' 23). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μαίνεσθαί τις ἡμᾶς φησί; Διά τόν Θεόν τοιαῦτα μαινόμεθα» (Ε.Π.Ε. 19,302). Μετάφρασις: Λέει κάποιος, πῶς μᾶς κατέλαβε μανία; Πάντως γιά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μᾶς κατέλαβε.

Τό συνηθισμένο ὕφος τοῦ Παύλου ἦταν τό ἐποικοδομητικό. Ὅταν χρειάζοταν, ἄλλαζε.

- Γιά τό Θεό κάποτε καί ὠργιζόταν.
- Γιά τούς ἀνθρώπους ἔδεικνε τήν ταπεινοφροσύνη, τήν ὁποία ὅμως εἶχε καί ὅταν γιά τό Θεό ὠργιζόταν: «Εἶτε γάρ ἐξέστημεν. Θεῶ, εἶτε σωφρονούμεν, ὑμῖν» (στ. 13).

ήταν μιά συνεχής περιφορά ζωντανού έπιταφίου (Α΄ Κορ. δ' 9).

● Κήρυτταν τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, σηκώνοντας καθέννας τὸ σταυρὸ τοῦ δικοῦ του μαρτυρίου. Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οἱ ἀπόστολοι ἐκήρυττον μαστιζόμενοι, λιθαζόμενοι, δεσμωτήρια συνεχῶς οἰκοῦντες. Καὶ ἔστιν ἰδεῖν Παῦλον ἐν αὐτῷ τῷ δεσμωτηρίῳ, ἐν αὐταῖς ταῖς ἀλύσει καταχοῦντα, μυσταγωγοῦντα, καὶ ἐν δικαστηρίῳ πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιοῦντα καὶ ἐν ναυαγίῳ, καὶ ἐν χειμῶνι, καὶ ἐν μυρίοις κινδύνοις» (Ε. Π.Ε. 31,618). Μετὰ φρασις: Οἱ ἀπόστολοι κήρυτταν, καίτοι τοὺς μαστίγωναν, τοὺς βασάνιζαν, τοὺς φυλάκιζαν. Ἦταν δυνατὸν νὰ δῆ κανεῖς τὸν Παῦλο, καὶ μέσα στῆ φυλακὴ ἀκόμα, μέ τίς ἀλυσίδες στὰ χέρια, νὰ κατηγῆ, νὰ μεταδίδῃ τίς θεῖες ἀλήθειες. Καὶ ὅταν πάλι βρισκόταν στὸ δικαστήριον, τὸ ἴδιο ἔκανε. Καὶ ὅταν βρισκόταν σὲ ναυάγιον καὶ σὲ τρικυμία καὶ σὲ ἀναριθμητοὺς κινδύνους, καὶ πάλιν κατηχοῦσε, παρηγοροῦσε, ἐνίσχυε.

● Σήμερα δέν στοιχιζέει τὸ κήρυγμα.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη
Χρυσοστομικὸ λεξικὸ
τόμοι 1, 2, 3, 4

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος μιλάει γιὰ ὅλα τὰ θέματα στῆ γλώσσα του καὶ στῆ γλώσσα μας. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Ἁγίου, στὸ πρωτότυπον καὶ στῆ δημοτικὴ.

Τὸ ἔργο ὀλοκληρώνεται σὲ 5 τόμους. Ἐχουν ἐκδοθῆ οἱ 4. Ὁ πρῶτος μέ τὰ γράμματα Α, Β, Γ. Ὁ δεύτερος μέ τὰ γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι. Ὁ τρίτος μέ τὰ γράμματα Κ, Λ, Μ. Ὁ τέταρτος μέ τὰ γράμματα Ν, Ξ, Ο, Π.

Κάθε τόμος 480 σελ. μεγάλου σχήματος (17 x 25). Περιλαμβάνει περίπου 2.000 λήμματα (θέματα).

Κάθε τόμος τιμᾶται 20 εὐρώ. Γιὰ παραγγελίες, τηλέφωνα: 2103212713, 2103212107 καὶ 2109765440.

Παραδόσεις θεωροῦμε μόνο τὸ περιεχόμενο τῆς Ἀποστολικῆς διδασχῆς, ὄχι καὶ τὸ αἷμα τῆς θυσίας τῶν Ἀποστόλων. Κηρύττουμε ὄχι ἀπλῶς μέ ἀνέσεις ἕνα ἀνώδυνο κήρυγμα, ἀλλὰ κάποτε καὶ γιὰ νὰ ἀρέσουμε στοὺς ἀκροατές. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, «κήρυγμα ὀδεῦον διὰ πάσης ἀνέσεως οὐκ ἔστι κήρυγμα».

● Ἄν ἡ ἐποχὴ μας, τουλάχιστον στὸν τόπο μας, δέν ἀπαιτῆ κήρυγμα αἵματος (πρὸς τὸ παρόν!), ἀπαιτεῖ ὀμως κήρυγμα κόπου καὶ μόχθου, ἰδρωτός καὶ θάρρους.

● Κόπος καὶ ἀγώνας γιὰ τὴν ὀσο γίνεται καλύτερα ἐτοιμασία καὶ ἐλκυστικὴ προσφορά τοῦ κηρύγματος.

● Θάρρος καὶ παρησία γιὰ τὴν ἐξαγγελία ἀπερίτμητης τῆς ἀλήθειας τοῦ εὐαγγελίου, «οὐ βλέποντες εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου» (Ματθ. κβ' 16).

Θύματα καὶ δράστες τῆς πορνείας

Κανένα ἀπὸ τὰ κόμματα, πού διαγωνίστηκαν στίς δυὸ ἀλλεπάλληλες ἐκλογικὲς ἀναμετρήσεις (6 Μαΐου καὶ 17 Ἰουν.), δέν ἀναφέρθηκαν στὸν **ἐθνικὸ κίνδυνον** ἀπὸ τὴν ἐξάπλωσι τῆς πορνείας! Γιὰ μισθοὺς καὶ συντάξεις ὀλοι μιλάνε. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σαφῶς μιλάει

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτῆτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησίαν συνδρομή:

Ἐσωτερικῶς 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικὸ «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

καί για τίμια **έργασία** καί για δίκαιη **άμοιβή** (Α΄ Τιμ. ε΄ 18. Κολοσ. δ΄ 1).

● Η μοναδική άξια της ανθρώπινης ύπαρξεως δέν είναι ή **οικονομική**. Άπείρως άνώτερες είναι οι άξίες, πού άναφέρονται στην έλευθερία, στή δικαιοσύνη, πρό παντός στην **Άλήθεια** καί την **Ήθική**. Άν ίσχυαν οι άξίες αυτές, αυτομάτως θά λυνόταν καί τό οικονομικό.

Χωρίς Χριστό κανένα μνημόνιο καί κανένα άντιμνημόνιο, καμμία άναδιαπραγματέυσις δέν θά ίκανοποιήση τό κοινωνικό σύνολο. **Μέ τόν Χριστό** οι άνθρωποι δέν ίκανοποιούν ύλικές άνάγκες μόνο, αλλά διασώζουν την **ιερότητα του σώματος** καί την **έλευθερία της ψυχής** τους.

● Οι πολιτικοί μας δέν άνησύχησαν άπό τά φρικτά στοιχεία, πού ήρθαν στό φώς μέ την έξάπλωσι της πορνείας.

Πάντα ύπήρχε ή πορνεία καί ή μοιχεία καί πάσα άλλη άκαθαρσία. Άλλ΄ ό Παύλος λέει (Γαλ. ε΄ 10. Έφεσ. ε΄ 3. Κολοσ. γ΄ 5), ότι ούτε ν΄ άκούγονται άνάμεσα στους **χριστιανούς** τέτοιες πράξεις.

● Σήμερα, στή λεγόμενη Χριστιανική Έλλάδα, άκούγονται καί παραακούγονται. Όργιάζουν σέ έκτασι καί μέ φρικιαστικές συνέπειες. Καί όχι μόνο, αλλά καί **νομιμοποιούνται!**

● Έτσι μιλάμε για έπίσημη καί άνεπίσημη πορνεία. Μιλάμε για **«οίκους άνοχής»** νόμιμους, καί για «οίκους άνοχής» παράνομους! Σάν νά μιλάμε για νόμιμη ή μή διανομή δηλητηρίου!

Τά **σπίτια «άνοχής»** είναι σπίτια **ένοχής** καί **συνενοχής**. Μέσα σ΄ αυτά είναι σκλαβωμένα κορίτσια άπό τόν τόπο μας καί άπό άλλες χώρες. Τά έχουν σπρώξει οι **έκμαυλιστές**, πού έκμεταλλεύονται δύο πείνες: Τήν **πείνα για ψωμί**, πού έπιζητούν ταλαίπωρες κοπέλλες, καί την **πείνα για άισχρό σέξ**, πού λαίμαργα έπιζητεί ό χωρίς ήθικό φραγμό άντρας.

● Τρία στοιχεία, πού ήρθαν στή δημοσιότητα, δείχνουν, ότι οι **Σοδομίτες** είναι... **ένάρετοι** σέ σύγκρισι μέ μäs!

● Τό **ένα**: Αύξήθηκε την τελευταία διετία ή πορνεία στην Έλλάδα, σέ «νό-

μιμους» καί «παράνομους» «οίκους άνοχής» **σέ ποσοστό 1.500%! Δηλαδή, αν οι πελάτες της άμαρτωλής ήδονής ήσαν π.χ. 1.000, τώρα έγιναν 1.500.000!**

● Τό **δευτερο**: Μαζί μέ την αύξησι των θυμάτων καί των δραστών της πορνείας, αύξήθηκε καί **ό... τζίρος!** Υπολογίζονται σέ δυό δισεκατομμύρια ευρώ οι εισπράξεις άπό την πορνεία! Καί στό νούμερο αυτό δέν φαίνονται οι εισπράξεις άπό άκολασίες σέ... άνώτερα κλιμάκια!

● Τό **τρίτο**: Οι γυναίκες των «οίκων άνοχής», μαζί μέ τόν **ίο της άμαρτίας**, μεταδίδουν καί τόν **ίο του ξεητζ!** Τρέχουν άγωνιωδώς χιλιάδες άντρες στό ειδικά κέντρα νά ξεεταστούν, μετά την άποκάλυψι, ότι είκοσι μέχρι τώρα «πόρνες» ήσαν φορείς καί μεταφορείς του ξεητζ! Πλήρωσαν για την πορνεία καί ή πορνεία τους πλήρωσε. «Τά γάρ **όψώνια** της άμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. στ΄ 23).

● Στή φυλακή ώδηγήθηκαν τά κορίτσια, πού άπό θύματα κατάντησαν δράστες! Τά άφεντικά τους όμως, πού κάνουν χρυσές δουλειές, παραμένουν έξω.

● Σαπίζουμε καί κανένas δέν λέει νά κλείση τά **διαβολομάγαζα** αυτά καί τά τόσα άλλα, όπως παρόμοια διαβολομάγαζα έκλεισε ό άπόστολ. Παύλος (Πράξ. ιστ΄ 16-19. Πράξ. ιθ΄ 19. Πράξ. ιθ΄ 25).

● Θά πούμε κάτι, κι άς φανή υπερβολικό: Καί αν όλη ή Έλλάδα γεμίση από **ξεητζ**, καί αν όλα τά παιδιά καί οι νέοι στιγματιστούν μέ τό ξεητζ, δέν θά προταθί ώς λύσις ή **έγκράτεια** πρό του γάμου καί ή τιμιότητα μέσα στό γάμο.

Οι άρμόδιοι για τή δημόσια ύγεία θά προτείνουν ως λύσι **τά... προφυλακτικά!**

Φανταστήτε δρόμο γεμάτο νάρκες, καί οι άρμόδιοι, άντι νά γίνωνται ναρκοσυλλέκτες, νά συνιστούν στους όδηγούς νά φρενάρουν μπροστά σέ κάθε νάρκη!

Προνόμια μόνο;

 Χριστός καί ή Έκκλησία δέν έπιζητούν ποτέ **προνόμια** κρατικής διακρίσεως. Άκόμα καί στό ζήτημα του κρατικού **φόρου** ό Χριστός θέλησε νά

είναι υπόδειγμα. Κάποτε οι φοροεισπράκτορες κατηγορήσαν τον Χριστό, ότι «οὐ τελεῖ τὰ δίδαρχα», δέν πληρώνει τὸ νόμιμο φόρο. Ὁ Χριστὸς ἦταν «ἐλεύθερος» νὰ μὴ πληρώνη φόρο, καὶ διότι δέν ἦταν ἀποχρεωμένος καὶ διότι ἦταν ἀκτῆμων.

Παρά ταῦτα λέει στὸν Πέτρο: «Ἵνα μὴ σκανδαλισωμεν αὐτούς, πορευθεῖς εἰς τὴν θάλασσαν βάλε ἄγκιστρον καὶ τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθὺν ἄρον, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ εὐρήσεις **στατήρα**: ἐκεῖνον λαβὼν δός αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ» (Ματθ. ιζ' 24-27. ἰδέ καὶ Λουκ. κ' 22).

● Καὶ μόνο γι' αὐτό, «ἵνα μὴ σκανδαλισωμεν», δέν θὰ ἔπρεπε ἡ σύναξι τῆς Ἐκκλησίας νὰ ζητήσῃ νὰ μὴ φορολογουῖνται καὶ τὰ ἐκτός τοῦ ὄρους περιουσιακὰ στοιχεῖα τῶν Μονῶν τῆς.

● Στὸν τόπο μας φορολογουῖνται ὅλοι, Φυσικά ὑπάρχουν καὶ **ἀδικίες**, ὅπως ὑπάρχουν καὶ οἱ **φοροφυγάδες**. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία δέν ἀνήκει στοὺς τελευταίους. Ὅλοι οἱ Ναοὶ καὶ τὰ Μοναστήρια τῆς πληρώνουν φόρο, καὶ φυσικά καὶ ὅλα τὰ ἔσοδα ἀπὸ κτήματα καὶ ἐνοίκια.

Γιατὶ τὸ μόνο κομμάτι τῆς Ἑλλάδος, πού δέν πρέπει νὰ φορολογηῖται, νὰ εἶναι τὸ ὄρος Ἄθως; Βεβαίως οἱ μοναχοί, πού εἶναι **ἀκτῆμονες**, δέν ἔχουν νὰ προσφέρουν σέ χρῆμα βοήθεια στὴν Πατρίδα. Προσφέρουν ἄλλη: Τίς προσευχές τους.

● Τὸ ὄρος Ἄθως εἶναι καὶ αὐτὸ καὶ Ἑλληνικὸς τόπος καὶ Ἐκκλησία. Μπο-

ρεῖ νὰ ἰσχυριστοῦν οἱ Μονές, ὅτι εἶναι **φτωχές**, ἀλλὰ στὸν τόπο μας καὶ ὁ πιὸ φτωχός, ἔμμεσα ἢ ἄμεσα, φορολογεῖται.

● Ἄν, ὅπως λένε, τὰ ἔσοδα Ἀγιορειτικῶν Μονῶν ἀπὸ **κτῆματα καὶ ἀκίνητα**, εἶναι πολλὰ, γιατί νὰ μὴ φορολογουῖνται;

Βέβαια καὶ ἔχουν καὶ οἱ ἐν λόγῳ Μονές ἔσοδα ἀπὸ **ἀναστηλώσεις** καὶ ἀπὸ **φιλοξενίες**. Ἀλλὰ καὶ μεταξύ τῶν κοσμικῶν κανένας δέν ἀπαλλάσσεται φορολογίας, ἐπειδὴ ἔχει κτηριακὲς ἐπεμβάσεις ἢ φιλοξενίες καὶ φιλανθρωπίες.

● Γράφτηκε, ὅτι ἀπειλήσαν στή διπλῆ σύναξι οἱ Ἀγιορεῖτες, **ρῆξι μὲ τὸ Κράτος**, ἂν δέν ἰκανοποιηθῇ τὸ αἴτημά τους νὰ εἶναι παντελῶς ἀφορολόγητα οἰαδήποτε εἰσοδήματά τους!

Σέ ἄλλα ζητήματα ἀναμένουν οἱ πιστοὶ νὰ ἔρθῃ τὸ Ἄθως σέ ρῆξι μὲ τὸ Κράτος, ὅπως π.χ., νόμοι ἀντιευαγγελικοί, ἡ νομιμοποίησης τῆς μοιχείας καὶ τῶν ἐκτρώσεων, ἢ τὸ ὅτι ὄλο καὶ περισσότερο συντελεῖται πνευματικὸς καὶ ἔθνικὸς ἀποχρηματισμὸς τὸν τόπο μας.

● Ἀκόμα καὶ ὡς πρὸς τὴ **φορολογία** θὰ ἔπρεπε νὰ παρέμβῃ τὸ Ἄθως. Ἀλλὰ πῶς; Νὰ κἀνῃ ἀγῶνα, ὥστε:

Νὰ μὴ φορολογουῖνται οἱ **εὐπαθεῖς** κοινωνικὲς ὁμάδες.

Νὰ μειωθοῦν οἱ φόροι στὶς **πολύτεκες** οἰκογένειες.

Νὰ ἀρθοῦν φορομπηχτικὰ μέτρα ἰδίως κατὰ τῶν **μικρομεσαίων**.

● Καὶ οἱ πατέρες τοῦ ὄρους, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἄς ἀγωνιστοῦμε, ν' ἀποκτήσουν οἱ Ἑλληγες **φορολογικὴ συνείδησι**, πού σημαίνει: τιμιότητα καὶ προσφορά. Πῶς θὰ ἐμπνευστῇ ὁ λαός, ὅταν ἐμεῖς ὡς διάκονοι τῆς Ἐκκλησίας κηρύσσουμε ἱερό πόλεμο γιὰ φοροαπαλλαγὴ μας;

Ἄγιασμοὶ καὶ κοράνια!

 ἔ φωτογραφία, πού κυκλοφορεῖ εὐρύτατα μέσῳ ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου, εἰκονίζεται ὁ Μητροπολίτης **Γερμανίας Αὐγουστίνος**, μέ τὰ χέρια σταυρωμένα, τὸ κεφάλι ὑψωμένο, τὰ μά-

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θὰ διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) γιὰ τὸ νέο ἔτος 2012.

● Στὸ λογαριασμὸ:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στὸ λογαριασμὸ:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικὰ στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοζοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἔξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στοῦ ὀνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

τια κλειστά, σέ πνευματική έξαρσι. Κάποιους τόν αγιάζει! Πρόκειται γιά **καρδιανάλιο** τού Παπισμού, πού ἤ τόν ραντίζει μέ «άγιασμό» ἤ τόν ἀλείφει μέ «ἔλαιον»!

- Ἡ Ἐκκλησία κάνει **διάλογο** καί μέ ἑτεροδόξους, προκειμένου νά προβάλλη τή **μοναδικότητα** τῆς Ἀλήθειας τῆς.

- Ἄλλο ὁμως αὐτό καί ἄλλο νά δέχεται, ἐπίσκοπος ὢν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό Παπικό τόν προσωπικό σου... ἁγιασμό!

- Ἄν δέν πιστεύης, ὅτι ἡ Ἐκκλησία αγιάζει καί ζητεῖς... ἁγιασμό ἀπό αἰρετικούς, τότε ἀπό κάπου «πέτωκας»!

- Ἄν οἱ **ἱεροὶ Κανόνες** δέν ἐπιτρέπουν συλλείτουργο ἢ συμπροσευχή μέ αἰρετικούς, πολύ περισσότερο δέν ἀποδέχονται τόν ἐπίσκοπο, πού ὑπόκειται σέ ἀγαστική μετάδοσι καρδιναλίου τού Πάπα!

- Ὁ Χριστός εἶναι «τό πλήρωμα τού τᾶ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. α' 23). Τό **πλήρωμα**, δέν θέλει **συμπλήρωμα**.

- Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Εὐαγγέλιο τού Χριστοῦ. Ὅποιοδήποτε ἄλλο «ιερό» βιβλίο εἶναι ψεύτικο. Εἶναι δυνατόν π.χ. νά συγκριθῆ τό **Κοράνιο** μέ τήν **Καινή Διαθήκη**; Φυσικά ὄχι!

- Τότε γιατί οἱ Πατριάρχες μας, καί ὁ **Κωνσταντινουπόλεως** Βαρθολομαῖος καί ὁ **Ἀλεξανδρείας** Θεόδωρος καί ὁ **Ιεροσολύμων** Θεόφιλος, σέ ὑπερέχοντες Μουσουλμάνους προσέφεραν ὡς δῶρο ἕνα... Κοράνιο; Ἐκεῖνο, πού δέν ἔχουν οἱ μουσουλμάνοι, δέν εἶναι τό Κοράνιο. Τόν Χριστό καί τό Εὐαγγέλιό Του δέν ἔχουν.

- Ἐχουμε τό **διαμάντι** καί μεῖς προσφέρουμε μιὰ γυαλιστερή χάντρα!

Κατασκήνωση Αγίου Στεφάνου Περαχώρας Λουτρακίου

Αγόρια Δημοτικού
2-11 Ιουλίου

Αγόρια Γυμνασίου - Λυκείου
11-22 Ιουλίου

Κορίτσια
23 Ιουλίου - 5 Αυγούστου

Πληροφορίες στα τηλέφωνα: 210 3212713, 210 3212107, 210 9765400